

@noah

Noah Glass tappade nästan sitt exemplar av *Forbes* när han fick syn på bilden. Likt två magneter som drogs mot varandra förde han tidningen närmare ansiktet och lutade sig samtidigt mot den, som om nyfikenheten drog dem båda till sig.

Det var en varm eftermiddag sommaren 2002 och han låg och slöade i sin lägenhet. Trafikbruset och pladdret från dagdrivarna nere på Church Street sökte sig in genom fönstret som en envis odör. Han bläddrade förstrött i tidningen när han plötsligt fick syn på ett porträtt av en man i tjuugoårsåldern som visade sig ligga bakom den växande webbplatsen som kallades för Blogger.

Noah granskade bilden, för det var inte texten som fick honom att nästan ramla av stolen. Det var fotografiet av Evan Williams, Bloggers motsvarighet till Råttfångaren i Hameln, som poserade stolt för fotografen framför en dator med ett färgstarkt, orange klistermärke på skärmens nedre hörn. Bakom den leende Ev, utanför fönstret, syntes ett kök. Just det kök där Noah just nu befann sig.

Noah snurrade runt i stolen, höll upp magasinet och tittade ut genom fönstret mot lägenheten tvärs över gatan, där exakt samma dator som i tidningen faktiskt stod på exakt samma skrivbord. Samma klistermärke satt på skärmens nedre hörn, och där var mannen som beskrevs i den artikel han höll i sin hand: Evan Williams, vid sitt skrivbord.

”Herre jävlar!” sa Noah högt för sig själv, och ett stort leende spred sig över hans läppar. Han stod stilla ett ögonblick och tittade fram och tillbaka från bilden till verkligheten.

Tidningen såg extra liten ut i Noahs hand, eftersom han själv var så välvuxen. Han var stor på alla sätt: lång och bredaxlad, med ett brett, fyrkantigt ansikte och ögon som en

ledsen hund. Och precis som en hund hade han energi som ett kärnkraftverk.

Han öppnade kvickt kökets bakdörr och rusade ut på balkongen. ”Hallå, Blogger!” skrek Noah. Ev vände sig om, förvirrad, och under ett ögonblick skrämmd av det plötsliga ljudet. ”Du är Evan Williams, från Blogger, eller hur?” sa Noah. ”Jag är Noah. Noah Glass.”

”Ja, det är jag”, sa Ev försiktigt, och gick ut på sin balkong.

Noah tittade över Evs axel och in i lägenheten. Han kom ihåg hur han tidigare i somras hade sett upp till fem personer trängas i det lilla utrymmet, ofta hade de suttit och jobbat vid datorer i köket. En uppsättning servrar som betjänade hela Blogger stod på hyllan ovanför vasken, de såg nästan ut som pizzakartonger. Men i dag var den provisoriska arbetsplatsen folktom, så när som på Ev.

”Bloggar du? Bloggar du just nu?” frågade Noah entusiastiskt från den ena balkongen till den andra.

”Ja”, sa Ev, och brast sedan ut i ett kort skratt. De pratade en stund och hela tiden skrattade Noah och klappade händer, stolt över sin nyfunna granne.

Vid tillfället hade Noah rakat huvud. När hans hår fick växa blev det rufsigt och ostyrigt, som på en surfare som tillbringade all sin tid på stranden, vilket var precis vad Noah hade gjort när han växte upp. Han föddes i Santa Cruz i norra Kalifornien, i ett litet fallfärdigt hus vid sidan om en ännu mer fallfärdig lada, där det bodde ett hippiekollektiv. Hans mamma och de andra i kollektivet tillverkade ljus och prydnadssaker för att betala räkningarna.

Hans pappa hade gått ut för att köpa mjölk en morgon när Noah var nyfödd, och aldrig återvänt.

Kollektivet varade inte länge och Noah hamnade snart hos sina morföräldrar i närheten. En av hans släktingar, en hårdför man från bergen, blev Noahs fadersgestalt och vägledde honom in i vuxenlivet. En minnesvärd läxa kom när en av hästarna på hans morfars ägor sparkade Noahs bror på benet. För att lära dem hur man hanterar en sådan situa-

tion tog Noahs släkting ett järnrör och slog ihjäl hästen. ”Så gör ni när ni visar att det är ni som bestämmer”, sa mannen sedan till pojkarna, med det bloddrypande röret i handen. Noah bara stod där, alldeles chockad. Han var en känslig själ och inte gjord för att vara så tuff och oborstad. Han var mer konstnär än revolutionär och föredrog ofta att fly in i sin kreativa och rörliga tankevärld.

Trots att Ev var mer tillbakadragen och tystlåten, drogs han till Noahs sprudlande personlighet, och de blev snart nära vänner. I en annan tid hade de kunnat vara ett udda par i en tv-serie, två till sättet helt olika grannar som träffades regelbundet över ett par öl på sina verandor, där Noah stod för det mesta av konversationen, medan Ev lyssnade. Deras vänskap växte och fördjupades, de flyttade från verandorna till kaffe på närliggande kaféer, åt lunch på Barney’s Burgers längre bort på gatan, gick på fester som varade till sent på natten, och snart tillbringade de mer tid tillsammans än var för sig.

Goldman, som blivit nära vän med Ev, gjorde dem ofta sällskap när de var ute.

Noah slängde alltid en blick genom köksfönstret för att se om hans nya vän var hemma. Ibland dök han bara upp och bankade på dörren – det hände mer än en gång att Ev var ensam hemma med en ung kvinna – och stormade in i lägenheten.

Noah erbjöd dessutom alltid sin hjälp. En eftermiddag höll Goldman och Ev på att släpa en soffa uppför trapporna i Evs hyreshus. När de gjorde en kort vilopaus vände de sig om och fick syn på Noah, som utan ett ljud knuffade dem åt sidan och sedan närmast på egen hand drog soffan uppför trapporna.

I slutet av 2002 lämnade Blogger detektivbyrån de hyrt och flyttade tillfälligt tillbaka till Evs lägenhet. Noah vaknade på morgonen, drack sitt kaffe vid fönstret och såg med beundran på programmerarna i Evs lägenhet. Han ville vara en del av det. Visst, Blogger var inte som andra nystartade småföretag i teknikbranschen: det hade inget biljardbord el-

ler kylskåp fyllt med öl eller livliga fester – och deras löner betalades ibland inte ut då företaget inte hade råd med sina utgifter – men Noah ville verkligen få vara en i gruppen av vänner som förenades kring utmaningen att försöka förändra världen genom att koda program.

Noah hade jobbat hemma i nästan två år med ett pirat-radioprojekt. Han satte ihop olika verktyg som skulle tillåta vem som helst att kringgå statens regler och förordningar och starta en egen piratstation. Men han kände sig ofta ensam och utan någon att bolla idéer med. Hans hustru Erin var ofta borta dag och natt för att plugga juridik. Noah var som ett ensamt barn som lekte för sig själv i en jättelik sandlåda.

På andra sidan gatan, i Evs stökiga lägenhet, var det inte på det viset.

När Noah dök upp hemma hos Ev brukade de lyssna på musik och prata, först om den ena idén, sedan om den andra. Ofta satt Ev stilla, tittade på och log, medan han rörde huvudet fram och tillbaka som en vindrutetorkare, för att följa denna uppjagade figur som gick fram och tillbaka i hans vardagsrum och diskuterade uppslag som kanske kunde komma att förverkligas.

När de blivit ännu närmare vänner avslöjade Ev för Noah varför Blogger nu jobbade i hans kök och inte i de lokaler som de hade avancerat till tidigare samma år.

”Du får inte säga det till någon”, sa Ev.

”Självklart, självklart, det gör jag inte”, svarade Noah glatt. ”Jag lovar.”

Ev förklarade att Google tagit kontakt med honom för att få köpa Blogger. Det fanns då över en miljon bloggar hos Blogger och Ev befann sig vid ett vägskäl: Han kunde antingen ta emot investeringspengar från Silicon Valley eller, om Google verkligen genomförde köpet, sälja för ”vad som kunde bli flera miljoner dollar”. När kontraktet för detektivbyrå gick ut bestämde sig Ev och hans anställda för att flytta tillbaka till lägenheten innan de fattade beslut om nästa steg.

Noah lyste av stolthet och entusiasm när han hörde nyhe-

terna. Det innebar att Ev, som var pank så ofta att han knappt hade råd att äta, skulle bli så rik att han aldrig skulle behöva bekymra sig för ett mål mat igen. Under de kommande månaderna såg Noah hur Ev oroligt undertecknade papper – med Goldmans hjälp – och väntade på att få veta om affären skulle bli av.

Då, den 15 februari 2003, fick han ett telefonsamtal. Evan Williams hade hittat guld. Tiotals miljoner dollar i formen av ettor och nollor.

”Köpet är ett jättelikt lyft för en enormt varierad genre av publicering online, som har börjat förändra sambandet mellan nyheter och information på nätet”, skrev reportern på *San Jose Mercury News* som avslöjade avtalet. ”En del av visionen, som delas av andra blogg pionjärer, har varit att bidra till att demokratisera framställandet och flödet av nyheter i en värld där gigantiska företag kontrollerar så mycket av vad de flesta människor ser.”

Även om Ev inte omedelbart fick de miljoner dollar som köpet innebar, fick han inledningsvis en mindre check som räckte precis till att köpa en elegant, ny Subaru (återigen, knallgul). Innan han körde i väg från bilhandlaren tryckte han dit ett fyrkantigt, orange Bloggermärke på stötfångaren.

Bloggergruppen flyttade till Googles stiliga campus, med gratis mat i överflöd, och Ev blev en kändis. Åtminstone en smula nörd-kändis hos en särskilt invigd del av San Franciscos befolkning. Folk började känna igen honom på teknik-sammankomster i takt med att han syntes på allt fler bloggar och i tidningsartiklar.

Sedan dess hade Noah ändrat inriktning på sitt piratradio-projekt och försökte nu få det att fungera ihop med Blogger, med hjälp av en applikation som kallades AudBlog, eller audio blogger, vilken gjorde det möjligt för vem som helst att publicera röstbaserade blogginlägg från en telefon. Googles uppköp innebar att också Noahs projekt drog till sig mer uppmärksamhet.

Det dröjde inte länge innan Noah, efter diskussioner med

olika vänner, bestämde sig för att omvandla AudBlog till ett litet företag, och i samma stund som Ev började få pengar från Google frågade Noah honom om han ville investera några tusen dollar för att hjälpa honom att få fart på sin idé.

”Det skulle jag gärna ha gjort”, sa Ev allvarligt, ”men jag uppskattar verkligen vår vänskap och vill inte att min investering, eller att vi jobbar ihop, ska påverka den.” Ev hade trots allt varit med om just detta när han förlorade alla sina vänner i samband med att Pyra och Blogger rasade ihop några år tidigare.

”Kom igen”, sa Noah övertygande. ”Vi kan jobba tillsammans och ändå vara vänner.”

Till slut lyckades hans tjat och Ev övertalades att hosta upp de pengar han behövde för att sätta igång. Noah drog igång projektet och postade några inlägg om frilansjobb för ett nystartat teknikföretag som hette Citizenware. Det trillade in en del intressanta mejl, men ett stack ut. Det kom från en hacker som kunde ”Ruby on Rails”, som var ett hippt, nytt programmeringsspråk. Efter några mejl fram och tillbaka kom de överens om en intervju på ett kafé i Missiondistriktet.

Den intervjuade presenterade sig själv som Rabble, men hans riktiga namn var Evan Henshaw-Plath. Han var lång, hans huvud och axlar lutade något framåt som på ett fyllo som lutar sig mot en lyktstolpe för att inte ramla. ”Berätta om dig själv”, sa Noah med armarna i kors över bröstet. Rabble berättade att han bara skulle stanna en kort tid i San Francisco tillsammans med sin fästmo, Gabba, så att de kunde tjäna ihop pengar för att fortsätta resa till olika politiska demonstrationer och aktioner runt om i världen. Det var deras ”heltdagsjobb”, förklarade Rabble. Men de var inte några vanliga demonstranter: de var hacktivisterna, medlemmar i en växande grupp aktivister som använde laptops i stället för plakat och bloggar i stället för megafoner, och de tågade genom internet i stället för på gator och torg. Rabble sa till Noah att han bara planerade att jobba i några veckor, sedan skulle de ge sig av och leta efter någon ny demonstration att delta i och ett nytt

sätt att be "överheten" att dra åt helvete. Han var precis färdig med att hjälpa demonstranter i samband med 2004 års presidentval, och när han fått ihop pengar från det här nya jobbet skulle han ge sig av till Sydamerika för att ställa till med jävelskap för en regering där.

Noah började direkt prata entusiastiskt om sitt nya audio-bloggprojekt, som var en musikliknande tjänst som skulle göra det enkelt för vem som helst att skapa och dela podcassar, som kunde laddas ner till den relativt nyligen utkomna Apple iPod. Han ägnade också en god stund av intervjun åt att berätta översvallande om Evs engagemang, och hur han var av det rätta virket.

Rabble hade långt, tjockt, rött skägg med strån som, precis som han själv, tycktes spreta åt alla möjliga håll. Medan Noah pratade lyssnade Rabble och tog tag i sitt ostyriga skägg med vänstra handen – en vana han hade – och drog i det, nedåt, som en bagare som försökte krama de sista resterna ur en sprits.

Rabble berättade fler historier från sina protester och hacktivism under de senaste åren: Boston, New York, Italien, Seattle; hur han hjälpt till med May Day, de antikapitalistiska upploppen i London, där protestanterna hela tiden hade lyckats undkomma poliserna tack vare mobila verktyg som Rabble hjälpt till att bygga. Han hade såklart inte fysiskt varit i London, särskilt inte efter att ha blivit arresterad i Prag efter att ha protesterat där. I stället hade han hjälpt May Day från sitt trygga skrivbord på Palm Inc., tillverkaren av PalmPilot, där han hade frilansat och använt företagets servrar och datorer (självklart utan sina chefers vetskap) till att ställa till med jävelskap för bankdirektörerna som använde, just det, PalmPilot.

Berättelserna avbröts när Ev dök upp. Han drog fram en stol och betraktade Noah under tystnad, så att denne blev självmedveten och rätade på ryggen. Ev avbröt ibland med frågor om Rabbles kunskaper i programmering och hans arbetsvanor. När Ev reste sig för att gå knep han ihop läpparna och nickade avmätt sitt godkännande till Noah.

Rabble och Noah satt kvar och pratade en stund till. När de var redo att gå frågade Rabble varför det nya företaget hette Citizenware.

”Åh”, sa Noah, tystnade ett ögonblick, sedan lutade han sig framåt. ”Projektet heter egentligen Odeo. ’Citizenware’ är bara ett kodnamn”, viskade han. ”Ev är ganska omtalad och vi vill inte att någon ska veta vad det är vi jobbar med.”

Rabble lämnade kaféet, säker på att han skulle få jobbet, och gav sig av hemåt för att berätta om planen för Gabba. Precis som man kunde förvänta sig var Rabbles ”hem” inte av det vanliga slaget. Paret bodde i en VW-buss som kostat tvåhundra dollar och stod parkerad på Valencia Street. Utsidan var gul, bucklig och rostig, och varje dag spred sig rosten som en obeveklig murgröna.

Under de första veckorna var Odeos officiella kontor inte särskilt officiellt. Det nystartade vagabondföretagets tillfälliga arbetsplatser bestod av olika kaféer runt om i staden.

Att bygga ett nytt företag påminner om att bygga ett hus, något Noah snart insåg, och alltså anställde han fler arbetare för att hjälpa till. Noah skissade på webbplatsens affärsplan: Han var husets arkitekt. Rabble skrev serverkoden², att jämföra med husets avloppssystem och elektricitet. Därefter rekryterades Gabba för att hjälpa till med att bygga en desktopversion av Odeo, i allt väsentligt husets uppfart och garage; till sist anställdes Ray McClure, en kortväxt, tystlåten Flashutvecklare, som såg ut som om han gick i grundskolan, för att arbeta med sajstens verktyg – en inredningsarkitekt, skulle man kunna säga.

På kvällen, efter en lång dags kodande, lämnade Rabble och Gabba kaféet för dagen och gjorde sig osynliga, genom att de försiktigt öppnade VW-bussens gnisslande dörrar, smet in och klättrade omkring i röran av spruckna, svarta läderstolar och nedfläckad inredning. De sov på en provisorisk säng av ply-

2 ”Back-end code”. Enligt en grov indelning säger ”front-end code” till browsern vad den ska göra, medan ”back-end code” säger till servern vad den ska göra. (Övers. anmärkning.)

wood och rostiga spikar, tills solen några timmar senare gick upp och väckte dem till en ny dag av oförtröttlig hackning.

Så snart Ev hade lyckats sälja alla sina Googleaktier sa han upp sig med målet att aldrig mer återvända till företaget, eller något annat i samma stil. Bloggergruppen hade fått tränga ihop sig i ett instängt konferensrum utan fönster, som kallades ”Dränero” eftersom det låg så nära toaletterna. Han kände sig inte hemma i gänget av programmerare, som tillbringade sina luncher med att skryta om vilken examen de hade från det ena eller andra prestigeuniversitetet. Och samma programmerare förstod sig inte på vad det var att blogga, så Ev insåg snart att Blogger hade köpts enbart för att man skulle kunna placera annonser på bloggar, och inte alls för att göra något ytterligare för knapptryckningspublicering åt folket.

Men efter Google stod Ev inte heller att finna någonstans på Odeo. Snart var han vid trettiofem års ålder halvt pensionerad. Hans banksaldo hade gått från några hundralappar – ofta kunde han nätt och jämnt betala hyran – till tiotal miljoner dollar. Det var dags för Ev att njuta det goda livet, inte att lägga sig i ytterligare ett nystartat företag. Han började ta kurser i italiensk matlagning och gå på museum. Han köpte ett hus som passade en miljonär, med stora fönster som blickade ut över San Francisco likt en uggla högt i sitt bo, och en snabb, ny bil att parkera i miljonärens garage. Han reste på dyra semestrar med sin nya flickvän, Sara, som han hade träffat på en personalfest på Google.

Men samtidigt som Sara och Ev utvecklades i konsten att laga spaghetti fortsatte Noah och hans trupper att jobba på, nedsjunkna i loppisfåtöljer i ett hörn på något av stadens kaféer, med datorsladdar som slingrade sig kring muggar och sockerskålar. En modern version av Beatles. Deras instrument var laptops, deras musik var koden.

Noah tänkte ofta i rasande fart. Hans tankar for runt som en stackars eldfluga som försökte lysa upp en nedsläckt fotbollsarena med sina rörelser. En del trodde att han hade ADD, ADHD, OCD, eller någon annan sorts bokstavssoppa, eller

alla tre; det spelade egentligen ingen roll: sådan var Noah. Han hade alltid varit likadan.

En gång i sena tonåren hade han gripits av polis i Bakersfield i Kalifornien, på grund av att han uppfört sig märkligt. Polisen trodde att han var hög på svampar eller amfetamin. De satte på honom handbojor och slängde in honom i sin bil. Trots att Noah förnekade att han konsumerat något annat än några koppar kaffe tog polisen in honom på stationen och testade honom för varenda drog man kunde tänka sig. Sedan låstes han in i en cell där han skulle stanna över natten. Nästa dag när poliserna såg honom uppförde han sig precis likadant som kvällen innan. Han hade inte tagit några droger, utan arresterats för att ha varit Noah.

Då och då dök Ev upp på kaféet för dagen och började ställa frågor. Noah, som fortfarande var skyldig Ev pengarna som dittills finansierat Odeo, var tvungen att svara. Det dröjde inte länge förrän rädslan att affärer kunde förstöra vänskap började förverkligas.

Så småningom hade Odeo-gruppen flyttat in i Noahs lilla lägenhet. Det tog ett tag att övertala Noahs fru, Erin, men han försäkrade henne att det bara var tillfälligt. Hon drog sig inte för att visa sitt missnöje med att hennes vardagsrum numera huserade en samling ovärdade programmerare. (Rabble satt ofta och programmerade med ena handen, medan han kliade sig i skrevet med den andra.)

Vissa morgnar framkallade lukten, handen i skrevet och oväsendet ett kokande raseri hos Erin. ”Noah, in i sovrummet”, vrålade hon. ”Nu!”

Likt ett barn som glömt att ta ut soporna traskade han efter henne med nedsänkt huvud och sorg i hjärtat. Därefter följde en serie skrik från henne, ursäkter från honom, sedan slog hennes klackar som gummiklubbor ut genom hallen, dörren stängdes med en smäll, och hon var borta. Han kom alltid tillbaka till vardagsrummet som om inget hade hänt, med ett leende och ett skämt, och uppmanade alla att ”fortsätta köra hårt!”.

Efter hand som året gick började den webbaserade podcatingssidan komma på plats, medan resten av affärerna i snabb takt gick i bitar. Finansieringen gick upp i rök. Situationen i lägenheten förvärrades och hotade Noahs äktenskap, och plötsligt stod Noah inför ett val: antingen slutade han utveckla Odeo eller så bad han Ev om mer pengar.

Noah tog återigen kontakt med Ev och bad om tvåhundra-tusen dollar för att kunna ta Odeo från att vara en idé till att bli ett riktigt företag. Ev gick med på att finansiera projektet ytterligare, och med tiden skaffa pengar från andra riskkapitalister, men bara på ett villkor: att han utsågs till VD. Det var mer av en kompromiss än en kupp. För Noah, som fortfarande var i hög grad okänd i teknikvärlden, innebar det att Ev, välkänd och med gott anseende i rätt kretsar, nu skulle bli permanent förknippad med Odeo. För att göra avtalet mer lockande erbjöd sig Ev att betala hyran för sin gamla lägenhet, som skulle bli Odeos första, riktiga kontor.

Det var en paradox för Ev. Han var inte intresserad av pod-casting, men han hade börjat uppskatta den stämpel som andra bloggare och media satt på honom: en teknikpionjär, av de nya uppkomlingar som bidragit till att göra bloggarna till var mans egendom. Nu såg han en möjlighet att göra samma sak med podcasting.

Det var dags för Ev att bevisa att hans framgång inte var någon engångsföreteelse. Och Noah visste att om han själv ville lyckas med att slå radion i bitar och sedan sätta ihop den igen, då var han tvungen att låta bondsonen från Nebraska ta kommandot.

Noah var bakbunden och hade, med tungt hjärta, inget annat val än att acceptera att byta VD-tjänsten på Odeo mot Evs investering på tvåhundra-tusen dollar och nycklarna till hans gamla lägenhet, den han en gång hade sett på bild i tidningen *Forbes*.